

SAGA

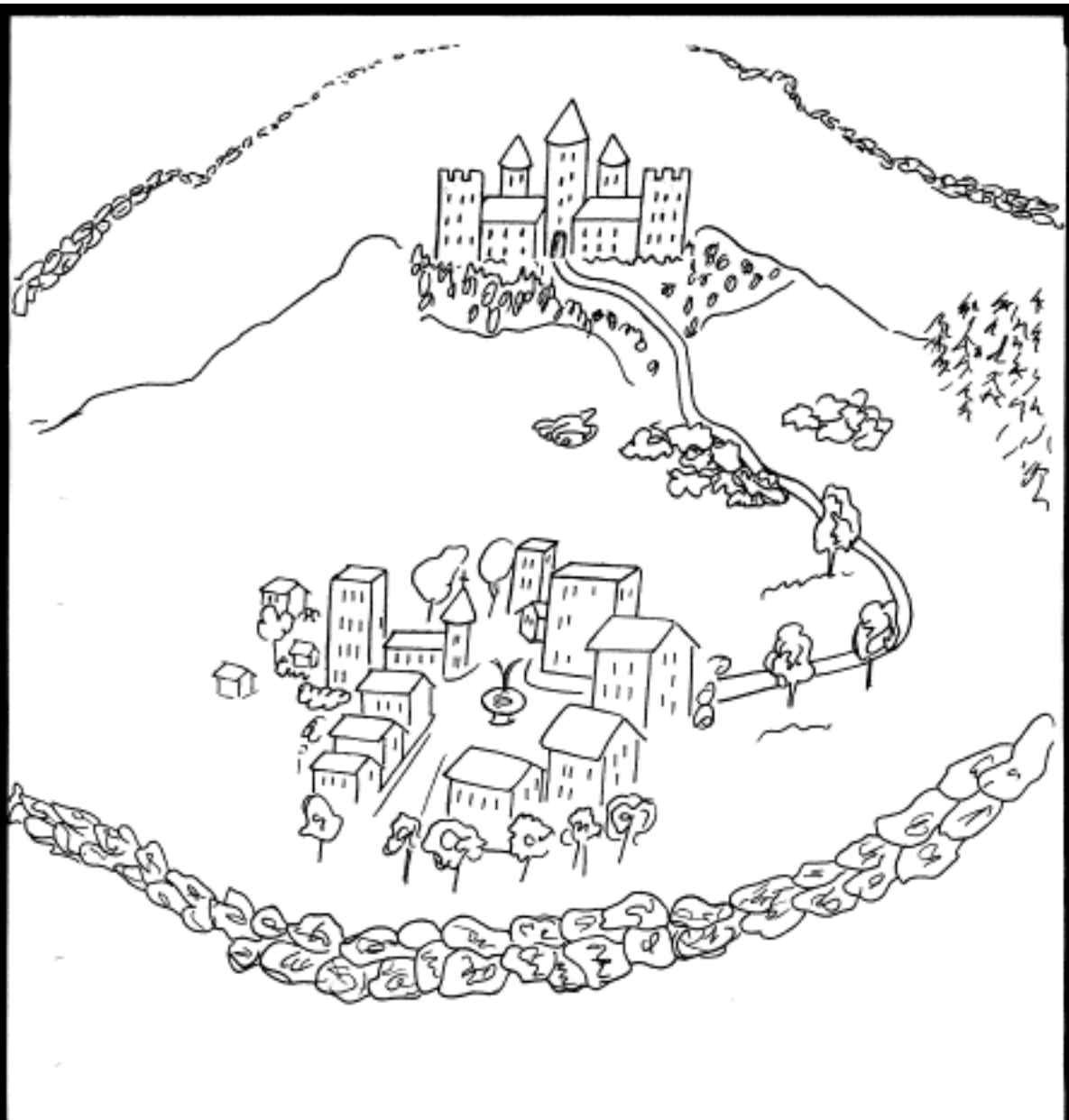
SAGA

© text: Sandra Merimo 1995

© bild: Maud Öst 1995

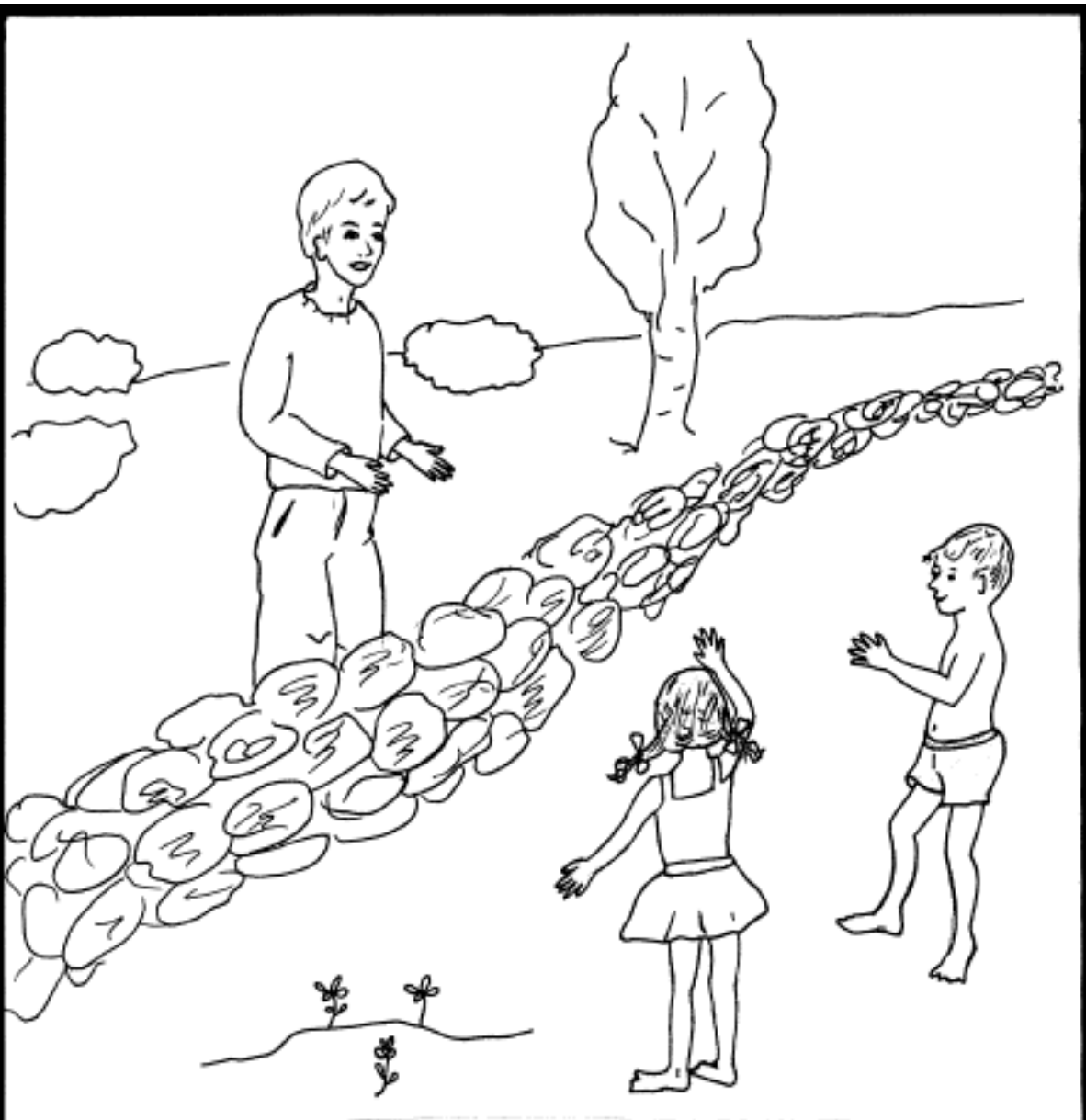
Första upplagan. Tryckt i Sverige 1995.

Det här är Stenriket. Det är ett rike som bara finns i sagornas värld. Stenriket styrs av en elak trollkarl. Det är han som bor i det svarta slottet uppe på berget. Runt det lilla landet finns en stensur som ingen någonsin har tagit sig över. Jo, förresten...

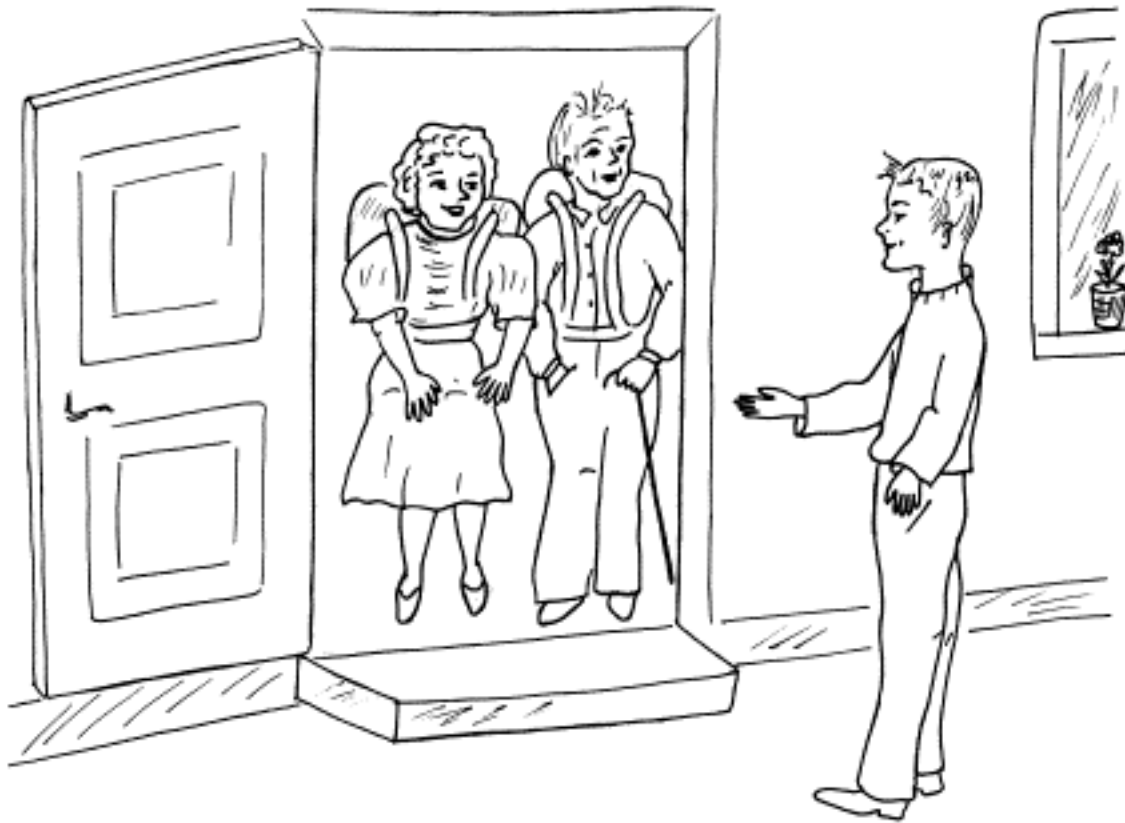
För många år sedan försvann en liten pojke från Stenriket. Pojken lekte på en äng tillsammans med några andra barn. En stor örn flög ovanför barnen. Plötsligt dök den ned och tog tag i pojken. Sedan flög de högt över muren till det mystiska Landet Utanför. När föräldrarna fick reda på det blev de mycket ledsna. De trodde aldrig att de skulle få se sin pojke igen.

Så en morgon kom en ung man gående från andra sidan stenu-
muren. Barnen som lekte på ången såg honom komma. De hade
aldrig tidigare sett en vuxen människa utan ryggsäck. Alla
vuxna och alla stora barn bar ryggsäck i Stenriket. Det
måste man göra. Annars kunde man bli bestraffad av troll-
karlen Hypokratus. Det gick många historier om vilka hemsk-
heter som drabbade den som inte bar ryggsäck.

Mannen hälsade på barnen och frågade var staden låg. De visade honom vägen. När mannen närmade sig staden såg han människorna som gick framåtböjda och tittade ned i marken. De såg allvarliga ut. Alla bar på ryggsäckar som var så tunga att ingen orkade gå upprätt. Det var lätt att förstå att ingen orkade klättra över stensuren till Landet Utanför. Mannen, som hette Karl, tyckte sig känna igen ett av husen och gick fram och knackade på.

Dörren öppnades och Karl kunde se ett gammalt par framför sig:

- Er känner jag igen, sa han. Ni måste vara mina föräldrar.

Det gamla paret trodde knappt sina ögon. Det tog en lång stund innan de förstod att Karl verkligen var deras egen son som hade kommit tillbaka. Då blev de så glada att de genast ordnade en fest och bjöd in alla grannar.

På festen fick Karl en stor present. Alla stod förvå-
nansfulla runt omkring honom när han öppnade den. Det var
en ryggsäck fylld med stenar. Karl tackade så mycket för
presenten och alla hjälpte honom att få den på sig.

- Det tar lite tid innan den växer fast på ryggen, sa de.
- Växer fast? sa Karl. Men jag vill inte att den ska växa
fast. Och den är ju så tung. Jag orkar inte stå upprätt.

Karl tog av sig ryggsäcken och alla stirrade skräck-
slaget på honom:

- Nu måste du lämna oss, sa de. Annars kommer Hypokratus
att bestraffa oss allihop.

Karl tvingades att lämna staden. Han gick tillbaka till ängen där barnen lekte rygsäcksbasket. De hade små påsar på ryggen och leken gick ut på att kasta en mjuk liten boll i någon annans ryggpåse. Så fort man hade lyckats med det fick man hämta en ny boll. När alla bollarna var slut hade den med minst antal bollar i ryggpåsen vunnit.

Karl visste att när barnen fyllde sju år skulle de tvingas att bära riktiga rygsäckar med stenar i. Först en sten och året därpå en till sten, ... osv. Det ansågs vara en ära att bära så många och så stora stenar som möjligt.

Karl tyckte synd om barnen och önskade att de själva skulle få välja om de ville bära ryggsäck eller inte. Han bestämde sig för att gå och prata med Hypokratus om det.

Han började gå den långa vägen upp mot berget. Barnen följde efter på avstånd. De undrade vad han skulle göra.

När Karl kom fram till slottsporten stoppades han av två vakter som såg ut lite grann som bulldoggar i ansiktena. Barnen såg hur Karl fördes in i slottet och att porten stängdes.

Vakterna förde in honom i en stor sal där han fick sätta sig ned. Det var kallt och mörkt, nästan som i en grotta. Hypokratus kom in och tittade nyfiket på Karl:

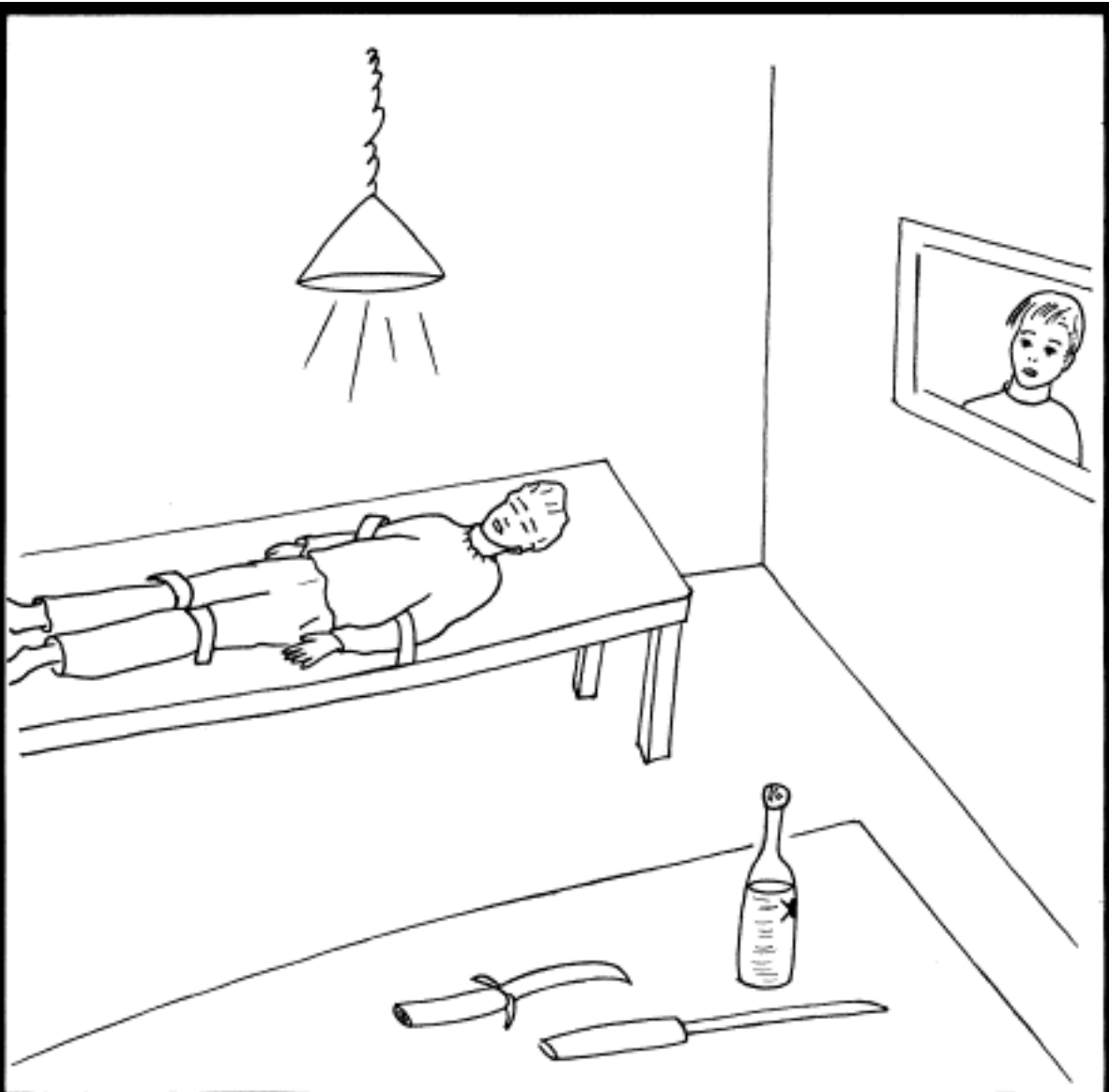
- Mycket intressant, sa han. Det kanske går att göra något av dig.
- Jo, jag skulle vilja prata om den här lagen att alla ska bära ryggsäck, sa Karl. Måste det verkligen vara så? Kan man inte...
- Ge honom lite fladdermusjuice och för honom till källaren, avbröt Hypokratus och gick ut ur salen.

Vakterna tvingade Karl att dricka något som smakade mycket illa, och han kände att han blev sömnig. Han orkade inte göra motstånd när vakterna förde honom till källaren och band fast honom på en brits.

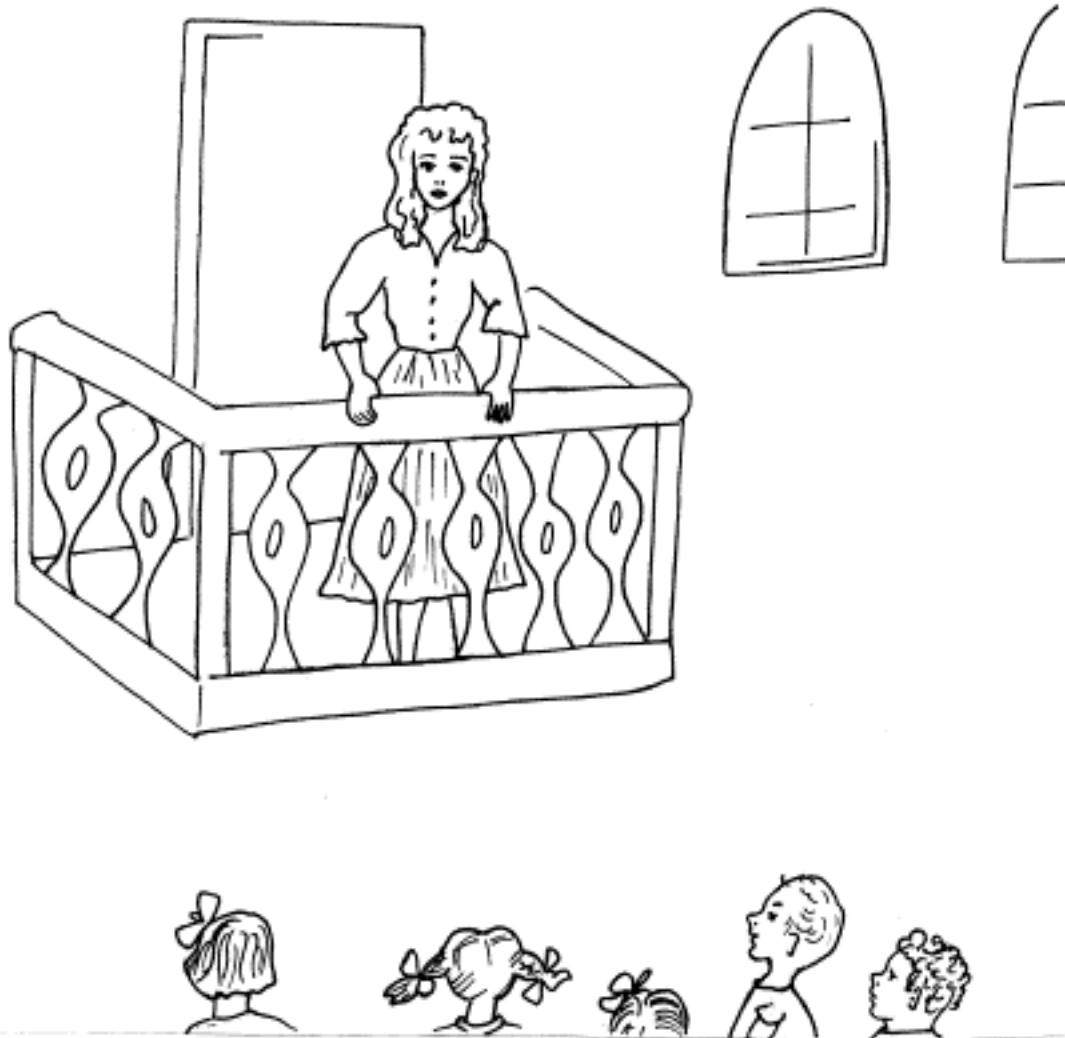
Under tiden sprang barnen till staden och där berättade de vad de hade sett. Karls föräldrar och deras grannar blev mycket ledsna. De bestämde att de skulle be Hypokratus att släppa Karl.

Barnen sprang före upp mot slottet medan föräldrarna långsamt stapplade efter.

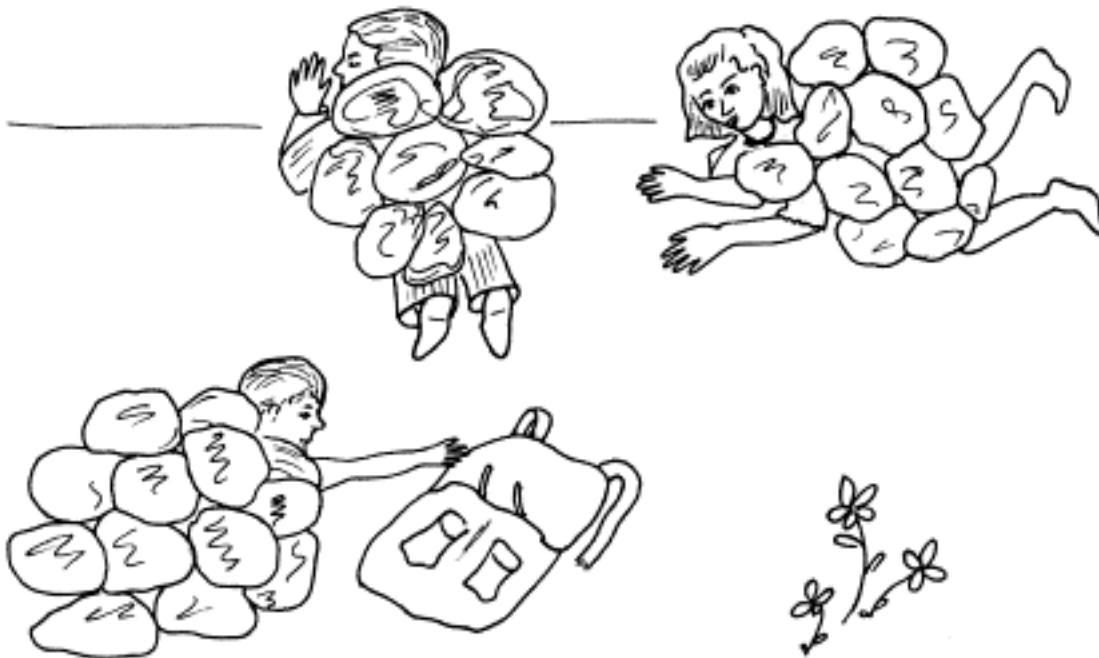
När barnen kom fram till slottet sprang de till baksidan och tittade in genom alla källarfönster. Genom ett av fönstren kunde de se Karl ligga fastspänd på något som såg ut som ett operationsbord. På ett bord intill fanns olika knivar och en flaska med ett dödskallemärke på.

Plötsligt hörde barnen en kvinnas röst:
- Vad gör ni här?

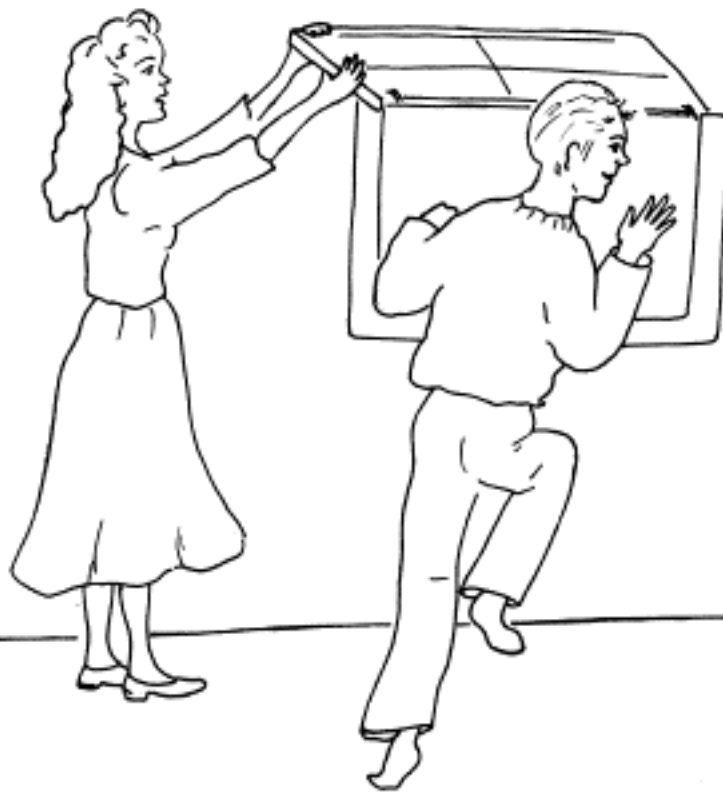
Först blev barnen skrämde. De tittade upp. Ovanför dem på en balkong stod en ung kvinna klädd i vitt. Hon var mycket vacker. Barnen hade hört talas om Hypokratus dotter Saga, men ingen hade sett henne förut.

Barnen berättade att Karl låg fastspänd i källaren och att de trodde att Hypokratus tänkte göra honom illa. Saga lovade barnen att göra sitt bästa för att rädda honom.

Barnens föräldrar var nu nästan framme vid slottsporten, men de orkade inte ända fram. Det hade varit för ansträngande att gå uppför berget med alla stenarna på ryggen. De föll ihop, en efter en. Ryggsäckarna gick sönder och stenarna trillade ut ovanpå dem.

Bulldoggvakterna visste inte vad de skulle göra och kallade på Hypokratus. Trollkarlen blev mycket irriterad över att bli avbruten just som han skulle börja operera i Karls huvud. Han gick ändå uppför källartrappan för att ta reda på vad som hade hänt.

På väg uppför trappan mötte han Saga:

- Om du ska dit ner, rör ingenting! Jag är precis på väg att operera, sa han medan han fortsatte upp.

Saga gick ner till källaren. Hon såg Karl ligga på britsen och hon ville inte att hennes far skulle skada honom. Hon lossade på banden. Sedan öppnade hon fönstret och hjälpte honom att ta sig ut till barnen som väntade utanför.

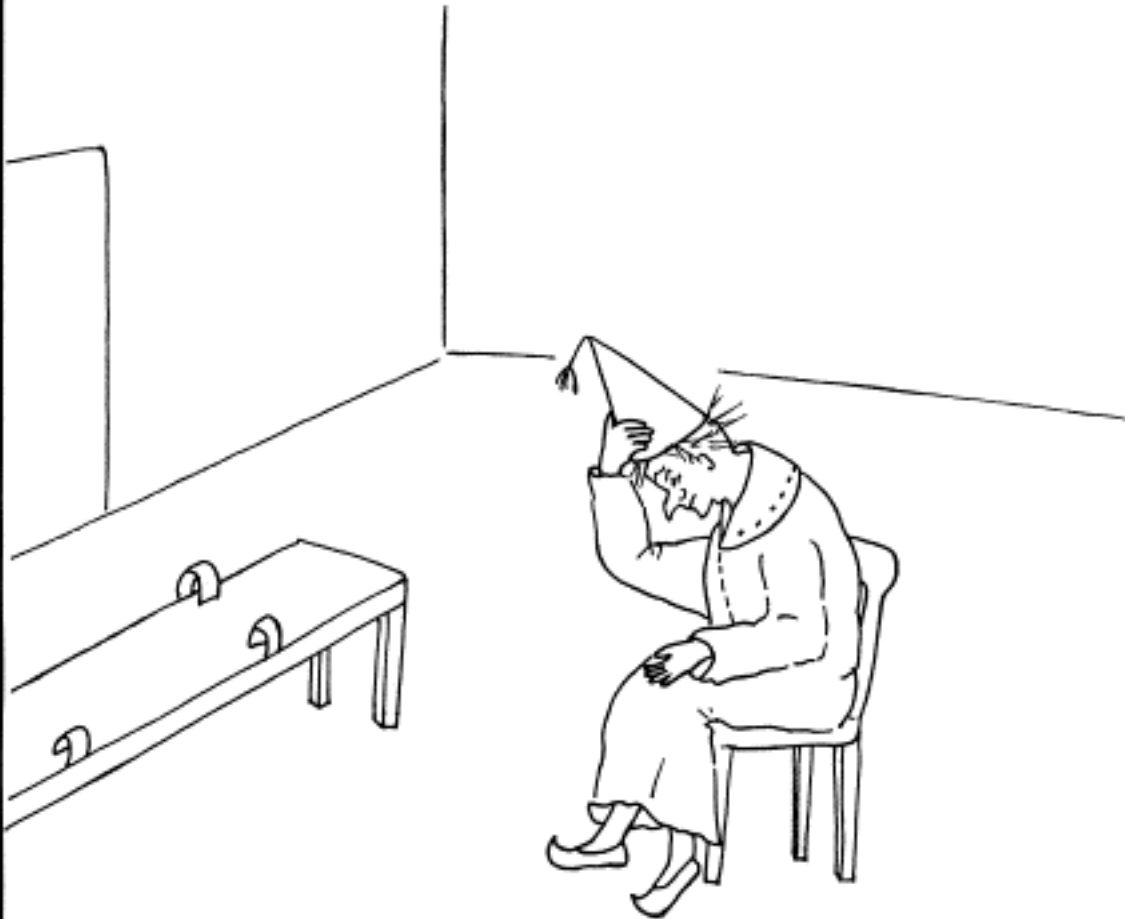

Hypokratus tittade ut genom slottsporten och vände sig
ilsket till bulldoggarna:

- Ja, jag ser! Det ligger en massa stenhögar här. Hur har dom
kommit hit, förresten? Nåja, se till att gravarna kommer bort
härifrån. Vi kan inte ha en begravningsplats framför slottet.

Sedan gick han tillbaka till källaren för att börja opera-
tionen. När han kom ned dit såg han att Karl var borta. Han
började genast att skälla ut Saga:

- Vad har du gjort!! Han hade blivit en lydig bulldoggvakt
om jag hade fått operera honom!

Saga protesterade:

- Men jag vill inte att du ska operera en enda människa till!
Och jag förstår inte varför alla måste bära tunga ryggsäckar!
Mamma berättade för mig innan hon dog om Landet Utanför. Där
var det frivilligt att bära ryggsäck, så nästan ingen gjorde
det. Och människorna var glada och lyckliga. Det skulle kunna
bli så här också! Jag skulle vilja riva stensuren. Jag vill
inte ha några gränser som skiljer oss från andra människor.

Hypokratus stirrade på henne och blev alldeles stum. Han
visste inte vad han skulle svara. Saga gick ut men Hypokratus
satt ensam kvar och tänkte mycket länge på vad hon hade sagt.

Saga gick ut i solskenet. Där hjälpte Karl och barnen föräldrarna att ta sig upp ur stenhögarna. De var ovana att röra sig utan ryggsäck så de ramlade hela tiden.

Hon sa till barnen:

- Jag ska se till att Hypokratus inte längre ska kunna skada er. Egentligen är han inte elak. Det är bara det att han inte förstår att han skadar andra. Vill ni hjälpa mig att måla om slottet, förresten? Jag vill måla det i regnbågens färger.

Det tyckte alla var en strålande idé. De satte genast igång. Bulldoggarna hjälpte också till.

Långt borta hörde de ett mullrande ljud, nästan som åska.
Det var stensuren som rasade ihop.

Karl tittade på Saga och log. Hon log tillbaka. De visste
att de hade en framtid tillsammans.